

Pöttöm Aladár

Hol volt, hol nem volt, az Óperenciás tenger kilencvenkilencedik tüzes szigetén is túl, még azon is túl volt egy iciri-piciri kicsinyke kert. Annak a kelletős kellős közepibe meg egy elmondhatatlanul nagy kert... Abban pedig egy kicsinyke házacska. Ebben a házban élt egy szegény, de szép, pöttöm fiúcska. Ennek a fiúcskának a neve Aladár volt. Aladárnak volt egy iciri-piciri rigója.

Egyik reggel – ahogy szokta – a rigó berepült Aladár piciny ablakán, s fölkelte a fiút. Aladár az ébresztésért cserébe napraforgómaggal jutalmazta a rigót, akit első találkozásuk alkalmával elnevezett Csiripnek.

De ma reggel Csiripen volt valami furcsa. Egy levél volt ráerősítve az egyik lábára. Aladár ezt kérdezte Csiriptől:

– Hát nálad meg mi van, Csirip?

A válasz természetesen a csipogás volt, amit Aladár – maga sem tudta, hogy miért, de – értett. Csirip ezt felelte:

– Ezt a Nagy Király küldte. Nem tudom mit írt, mert félttem, hogy elszakítom a csőrömmel.

– Köszönöm! – mondta Aladár és adott még egy kis napraforgómagot Csiripnek. Aladárt nagyon érdekelte, hogy mi van a levélben, így hát kibontotta. A levélben ez volt:

„Kedves Kis Aladár!

Csak azért írom Önnek ezt a levelet, mert a lányom Laura vásárolt és megivott egy láthatatlan láthatatlansági szérumot, hogy férjet keressen magának az országban. Minden házba ellátogatott, hogy a három legszebb hegyvidéki polgárt kiválassza. Önt is kiválasztotta. Kérem, hogy jöjjön el királyságomba, s álljon ki három próbát a lányom kegyeiért. Ha Ön és Csirip is beleegyeznek, hozza el Csiripet is.

Várom Önt és Csiripet a váramban!

Üdvözlettel:

Nagy Király

Nagy Laura”

Aladár elmondta Csiripnek azt, amit olvasott. Csirip ezt válaszolta:

– Rendben elmegyek veled, remélem tudok valamit segíteni!

– Így legyen – mondta Aladár.

De Aladár nem volt nyugodt egyáltalán, csak tettette. A fejében kavargtak a gondolatok. Vajon mikor volt itt a királylány? Miért pont engem választott? Mik lehetnek a próbák? Aladár tudta, nincs ideje tétovázni.

– Csirip, hozd azt, amit szeretnél hozni, pár hétig elleszünk!

– Indulok azonnal!

Aladár és Csirip bepakolt mindent, amit fontosnak vélt: ételt, vizet és egy botot, hátha szükség van rá.

Mikor már indultak volna, Csirip visszarepült és kihozott a csőrében egy tojást. Aladár ezt kérdezte:

– Hát ez meg mi, Csirip?

– Ő a gyermekem Csipogi – csiripelte Csirip.

– Azta! - mondta Aladár.

– Indulhatunk? – így Csirip.

– Persze! – válaszolta Aladár.

Kiléptek a kicsike kertkapun és már indultak is a főúton keresztül a várba. Tudták hol van a királyság, mivel nem volt messze apró házuktól. Csirip a magasban, a lábai között a tojással, Aladár pedig a földön, picurka csomagjával, bottal a kezében. Már tíz perce gyalogoltak – és repültek –, mikor meglátták a vár kőfalait. Itt vannak – gondolták. A bejáratnál két troll állt. Amint meglátták Aladárt és Csiripet, egyből kardot rántottak és elindultak feléjük. Nem tűntek barátságosnak. Ez az első próba – gondolta Aladár.

– Csirip, enyém a bal, tiéd a jobb. Hozz egy követ dobd rá a fejére.

Csirip tüstént elrepült egy kőért. Aladár erősen megmarkolta botját, s elindult az egyik troll felé. Nagyot ütött botjával, de a troll kivédte a kardjával a támadást. Most a trollon volt a támadás sora. Rávetette magát Aladárral, aki ügyesen félreugrott, és botjával elkezdte ütügetni a troll hátát, aki végül végleg kifeküdt. Csirip visszatért a kővel, s rádobta a trolljára, akit olyan váratlanul ért a kő, hogy elájult tőle.

– Gyorsan menjünk be! – mondta Aladár.

– Rendben! – helyeselt Csirip.

S már futottak is a falak felé.

– Csipogi nagyon mocorog! – mondta Csirip.

– Álljunk meg pihenni! – így Aladár.

Leültek a várfal tövébe. Ahogy Csirip letette a tojást, az egyből repedezni kezdett. Kibújt belőle egy aprócska madár. Először Csiripet látta meg. Majd barátságosan csipogott Aladár felé is. Csirip adott neki napraforgómagot. Csipoginak nagyon ízlett. Miután türelmesen elmagyarázták Csipoginak, hogy hol vannak és mit csinálnak, Aladár ezt mondta:

– Menjünk be a várba!

A várban egy katona fogadta őket, aki bekísérte a csapatot a királyi szobába. Két daliás legény volt benn, akik a királlyal és a királylánnyal beszélgettek. Ahogy Aladár a beszélgetésből hallotta, az egyik ifjút Györgynek, a másikat pedig Jánosnak hívták. Amint meglátták Aladárt, Csiripet és Csipogit ezt mondták:

– Ó, hát megérkeztetek ti is!

– Ha jól sejttem ő a gyermeked, Csirip – jegyezte meg a királykisasszony.

– Igen! – csiripelte büszkén Csirip.

– Térjünk rá a tárgyra! – kezdett bele a király. – Látom mindhárman kiálltátok az első próbát. S most jöjjön a második! Ha valaki föladja nyomja meg a piros gombot!

Mindenki kap egy vetélytársat. Sok sikert! – fejezte be mondandóját a király, s kiment a tereméből a lányával együtt.

Három vérszomjas kutya lépett ki egy vasajtó mögül. Aladár elővett egy szelet sonkát és a sarokba dobta. Az ő kutyája nyomban ott termett, s falatozni kezdte a sonkát. Miközben evett, boldog pillantásokat küldött Aladár és kis csapata felé. Így könnyen el tudtak futni mellette az ajtón át. Aladár még épp hallotta, ahogy György megnyomja a piros gombot.

– Már csak egy ellenfél van – gondolta Aladár és belépett a terembe. Pár perc múlva János is megérkezett.

– A következő próba az, hogy vívjatok meg egymással. Az győz, akinek három másodpercnél tovább van földön az ellenfele – mondta a király.

Aladár odaugrott, s leterítette Jánost. Ám János fölkelt és Aladár után ugrott. Ekkor a furfangos Aladár előkapta a vizespalackját és tartalmát ellenfele lába elé loccsintotta. János elcsúszott, s Aladárnak sikerült őt két vállra fektetnie.

– De örülök, hogy te nyertél! – mondta a királylány elpirulva.

Még aznap megtartották a lakodalmat. Hetedhét országból mindenkit meghívtak. Volt nagy öröm és nagy multság.

De azért minden héten ellátogattak az icuri-picuri házacskába. Csiripet és Csipogit pedig lovaggá ütötték. Boldogan éltek, amíg meg nem haltak. Itt a vége, fuss el véle!